

Toevalligerwijze liep daar ook de kapelaan en die zei "Wat lopen jullie daar al vroeg te wandelen?"

Ik zeg "Anders krijge we den dag nie vol" en de kapelaan zei niets meer.

Mijn meske ging terug naar Den Bosch en ik lopende naar Dreumel.

Het water begon toen langzaam weg te trekken en we kregen op zekere dag bezoek van de deken van Den Bosch, de pastoor, nog een paar geestelijken en den burger Van Erp. Ze waren de hele Maasdijk over komen kronkelen, waarbij ze nog grote stukken over planken moesten lopen, en ze kwamen ons maschien eens bekijken. We waren nog niet aan het malen.

Ze zeiden "Nou zijn we hier, maar hoe komen we weer terug?"

Ik zeg "Hoe bende hier gekomen?"

Over de Maasdijk, maar dat zouden we nu geen van allen meer kunnen."

"Kunde gij ons nie mit den boot terugbrengen?" zei den burger.

Ik zeg "Ja, dat docht ik wel" en toen heb ik ze weer met de boot teruggebracht, hier de wetering uit.

Voor ik nu met mijn verhaal verder ga moet ik eerst vertellen dat ik op de avond, voordat het water kwam, naar de machinekamer geweest ben en alle blanke delen met een emmer dikke olie ingesmeerd heb.

Toen het water zover gezakt was dat ik met de laarzen aan weer in de machinekamer kon komen heb ik een bus peterolie gehaald en de hele machine weer afgewreven. Alle lagers stonden nog wel vol water, maar er was niets verroest.

Op zekere dag komen daar Ir. Lely, de dijkgraaf en Van Dreumel.

"Kunde wèr aon het maolen?" vroegen ze.

"Ja", zegt de inspecteur, "het is hoog nodig, vooral in verband met ziektes."

Toen is er een monteur gekomen en hebben we de leidingen, die nog onder water stonden, naar boven gebracht. We maakten stellingen omdat we nog niet normaal op de vloer konden staan en we gingen aan het stoken. Maar we konden het vuur niet aankrijgen. Wat we ook deden of niet, het wou niet lukken.

We hebben toen een partij bossen stroo gehaald en die in de schoorsteen gegooid en in brand gestoken.

Ik was buiten en zag de eerste rook door de schoorsteen komen. Mijn vader kwam naar buiten en schreeuwde "Hij doet het, hij doet het."

De schoorsteen trok zo geweldig dat de ketel stond te rillen. Ik zeg "Dicht die ketel" en het ging in ene keer goed.

We hebben toen vijf weken en een dag zonder ophouden achter elkaar gedraaid. Elke dag smeten we er veertig mud kolen tegenaan.

De ingenieur beloofde "Als gij zo door blijft draaien, krijg je een gratificatie".

Hij kwam nog verschillende keren kijken, maar van een gratificatie hoorde ik niets.

Toen kwam later Van Dreumel weer en die zei "Ge zult wel zeggen 'Ik hoor niets meer van die gratificatie'".

Ik zei "Ja, dat is me toch beloofd."

"Witte wè we gedaon hebbe, we hebbe u vijf gulde in de wèek meer gegeven, is dè goed?"

Ik zei "Ja, des nog bèter".

Tot zover het verslag van de heer Nijtmans uit Dreumel.